

Allà vas cabàs... o qui tinga puces que se les espolve

Un grup de professors del Campus de Burjassot de la Universitat de València publicava en el número 390 d'aquest mateix setmanari una mena de manifest, titulat "Ens anem de la llengua", en què arremetien contra la política "conformista i camaleònica" del rectorat en matèria lingüística i, més concretament, contra les actuacions del Servei de Normalització Lingüística (SNL).

Òbviament, no sóc jo la persona més indicada per contestar les acusacions que el manifest formulava contra la política general de la Universitat. Així doncs, no pense fer-ho. Tanmateix, com a responsable de l'Àrea de Dinamització Lingüística del SNL i, en conseqüència, com a persona directament implicada en les campanyes del català a la Universitat ("Trau la llengua", "No te'n vages de la llengua"), que ells ridiculitzen, em veig en l'obligació de fer-hi algunes puntualitzacions. Ho faig, doncs, personalment i mogut no per cap voluntat de polèmica sinó aollint-me al desig de diàleg que els signants manifesten.

M'afanyaré a dir que, al meu parer, els professors tenen tota la raó del món quan denuncien la contradicció existent entre el contingut d'una publicitat —la de la campanya "Trau la llengua"—, que invita els estudiants a sol·licitar l'ensenyament en català, i una realitat posterior —la de la docència efectiva— que ni de bon tros arriba a satisfer la demanda dels estudiants. En la mesura que l'escrit recull la voluntat de denúncia d'aquesta contradicció, cosa que l'àrea de què sóc responsable ha fet en

totes les oportunitats que se li han presentat, em sent solidari amb els professors de Burjassot. Deixe de banda, és clar, les ironies i sarcames que el manifest conté sobre els eslògans de les campanyes, absolutament injustificables des d'una anàlisi seriosa, que estic disposat a fer si el diàleg continua i els signants em consideren interlocutor vàlid, però perfectament comprensible si pensem en l'esforç que deuen haver fet els professors del campus de ciències per preparar aquesta incursió en terra literària.

Més enllà d'aquesta coincidència, el manifest de Burjassot no ha fet altra cosa que produir-me una immensa perplexitat que, a més a més, s'acreix tantes vegades com, mogut pel desig de veure-hi alguna cosa més que un "pamflet", el torne a llegir. ¿Com és possible que un grup de professors universitaris tergiversen tan fàcilment una realitat que, alguns si més no, em consta que coneixen en la seua complexitat? ¿Com és possible que persones avesades, com a professors i com a investigadors, a enfrontar-se amb greus dificultats per descriure científicament parcel·les del món puguen mostrar una visió tan pobra de la realitat social? Però, anem a pams.

La contradicció assenyalada, diuen, fa de l'eslògan emprat pel SNL "un frau conceptual, on la hipocresia es desenvolupa amb una voluptuositat suculenta i oprobiosa". I més encara, els "pamflets" de la campanya "responen no a un desig de normalitzador del nostre Servei de Normalització Lingüística, sinó a una necessitat de camuflatge que aquest desenvolupa, discretament, des de fa anys". ¡Quina acuitat de pensament, quina lògica més aclaparadora! Els professors de Burjassot han decidit condemnar el SNL i, conseqüentment les persones que hi treballem, perquè fem el que hem de fer, és a dir, entre altres coses promoure l'ús del català a la Universitat amb campanyes més o menys encertades, però que

responen a una clara voluntat normalitzadora, i, en segon lloc, cosa que encara és més greu, els professors ens condemnen perquè ens fan responsables d'allò que excedeix les nostres atribucions, és a dir, de la docència efectiva que la Universitat ofereix als estudiants. I ells, com a professors, tenen l'obligació de conèixer aquestes atribucions. Encara més, tenen l'obligació de conèixer, com a professors i com a membres de les Comissions de Normalització Lingüística, tot el que el Servei ha fet darrerament per augmentar la presència del català a la Universitat i que no es redueix precisament a omplir els urinaris del campus amb eslògans.

La meua perplexitat, però, augmenta de manera desmesurada quan, després de llegir en el manifest que el Servei desenvolupa aquest "camuflament" des de fa anys, observe que un dels signants és un ex-director del Servei de Normalització Lingüística. ¿On és realment, la hipocresia? ¿És que no recorda aquest senyor quines eren les atribucions que tenia com a director? ¿I tan difícil li resulta comparar les activitats del Servei que dirigia amb les que a hores d'ara portem entre mans? ¿I no tingué temps de dur a la pràctica allò que, segons els signants, és la vareta màgica de la normalització: "que les universitats dels Països Catalans tinguin el català com a únic idioma oficial"? Hauré de concloure que ell, com és ben palès, no pogué fer-ho, però no saltres, el Servei i el rector actual ¡no volem fer-ho! Realment, i ironies a banda, si la normalització lingüística de la nostra Universitat passa necessàriament per allò que el manifest afirma, ben pelut que ho tindrem els valencians.

En suma, tinc la impressió que els signants del manifest, professors de ciències exactes i experimentals, però alhora experts en jocs paremiològics, han deixat que algun pèl entrebancara un discurs que no hauria de fer concessions al subterfugi i que hauria de descriure una realitat complexa en els termes justos. ¿O és que, atabalats per la paremiologia, han decidit d'exemplificar allò de: "Allà vas cabàs... i qui tinga puces que se les espolsa"?

Vicent Alonso

La guerra bruta dels mitjans de comunicació iugoslavs

El diari *Vreme de Belgrad* publicava fa uns dies un interessant article sobre la guerra que enfronta Sèrbia i Croàcia, del qual en reproduïm alguns fragments.

Si realment hagués trobat quaranta nens degollats a Vukovar, el jove fotògraf G.M. hauria estat un home afortunat. La resta d'imatges de la tragèdia de Vukovar haurien passat a segon terme; els conquistadors haurien esdevingut uns veritables alliberadors; aquests cadàvers haurien fet un gran favor a la causa serbo-militar, i, a més, G.M. hauria iniciat una gran carrera. Però aquesta notícia, tot i que desmentida l'endemà mateix, ha deixat petja. No va ser a una agència iugoslava a qui G.M. va vendre el seu testimoni, ja que ell mateix sabia que era inventat. Va anar a l'agència Reuter, on va trobar algú prou crèdul per difondre aquesta informació arreu del món. (...) Mentre que G.M. "comptava els cadàvers de nens", tenia certament la visió d'un nou gran estat serbi. De la mateixa manera que alguns periodistes havien vist al principi de la guerra una vintena de víctimes sèrbies on hi havia una vintena de policies croats ferits. No ignoraven que el seu testimoni incitava a la guerra, però debien pensar que ningú no els ho tindria en compte. Ja que res no seria com abans, tot seria diferent, allò que era crim esdevindria un acte heroic, tal com assegura el proverbi: "cal trencar els ous per fer una truita". Però es poden trencar els ous i no fer cap truita. A casa nostra ja s'ha trencat tot el que es podia trencar. Unes deu mil persones han mort, mig milió han hagut de fugir de les seves cases, estan ferits o tocats d'alguna manera per la guerra, i això amb l'única finalitat de separar serbis i croats. Per justificar totes aquestes desgràcies, aquesta separació havia

d'aportar-los la felicitat absoluta. Però la violència revolucionària mai no ha fet bé enlloc, sempre ha dilapidat i compromès el seu projecte abans de portar-lo a terme. I la Gran Sèrbia, fins i tot sense tota aquesta violència, no és un projecte gaire noble. (...) Pel que fa als mitjans de comunicació, que han orientat aquesta guerra, el seu primer gest d'emancipació ha estat abandonar tota deontologia professional. La llicència poètica ha substituït la verificació dels fets, de les cites, de les fonts. La febre dels adjectius ha apujat com l'escuma i es manté dalt de tot, encara que s'hagi demostrat que el repertori era limitat. Avui, l'última proesa professional consisteix a trobar una nova paraula, ben forta i encara no feta servir. Les orgies de llibertat no poden desembocar en cap altra cosa que no sigui el terror, i des d'aquest punt de vista el futur de Sèrbia no és gens incert, siguin quines siguin les seves futures fronteres. (...) Tot seria molt més senzill si els mateixos periodistes fossin tan infeliços com abans que la revolució de Slobodan Milosevic no els convertís en poetes. (...) G.M., el "testimoni", podria ser membre de qualsevol partit polític serbi. Però el dia del balanç, molts patriotes de la seva espècie seran sospitosos de traïció. Sèrbia té un problema: rars són aquells que tindran dret moral a fer el balanç.

Stojan Cerovic